

розуміння національної культурної спадщини як джерела натхнення для нових мистецьких форм.

Література:

1. Кравченко М. Авторські художні прикраси в Україні кінця XX – початку XXI століття. Традиції і сучасні тенденції. *Науковий вісник Закарпатського художнього інституту*. 2010. №1. С. 194-200.
2. Удовиченко І. Тенденції розвитку ювелірного мистецтва України другої половини XX початку XXI століття. *Художник і час. Декоративне мистецтво України на межі століть* : наук. зб. за матеріалами Всеук. наук.-практ. конф. Вінниця : ТВОРИ, 2023. С. 254-268.
3. Луць С. Ювелірне мистецтво як чинник культурної ідентичності України: аспекти сучасної історіографії. *Народознавчі зошити*. 2024. № 3 (177). С. 631–640. URL: <https://surl.li/petbjy> (дата звернення: 12.10.2025).
4. Роготченко О. Ювелірне мистецтво України XX ст. Особливості розвитку. *Сучасне мистецтво*. 2013. №. 9. С. 117-127. URL: <https://surl.li/pksckq> (дата звернення: 08.10.2025).
5. Шмагало Р. Декоративно-ужиткове мистецтво: філософсько-освітні основи розвитку і сучасні виклики. Проблеми теорії мистецтва. *Художня освіта. Вісник Львівської національної академії мистецтв*. 2020. Вип. 34. С. 4-11. URL: <https://surl.li/lzxprc> (дата звернення: 11.10.2025).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-546-7-13>

МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙ У ВИЩІЙ ШКОЛІ: ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАКТИК У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПРОСТІР ОСВІТИ

Гриліцька А. В.

кандидат економічних наук,

доцент кафедри менеджменту та державної служби,

*Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
м. Черкаси, Україна*

Сучасна вища школа відіграє ключову роль у формуванні інноваційної економіки, що потребує ефективного менеджменту інновацій на всіх рівнях освітнього управління. В умовах інтеграції України до Європейського простору вищої освіти (ЕНЕА) важливим завданням є адаптація національних підходів до управління освітніми інноваціями відповідно до європейських практик [1].

Європейські університети активно реалізують інноваційні моделі управління, орієнтовані на партнерство між освітою, наукою та бізнесом. Ініціатива European Universities сприяє створенню інтегрованих академічних альянсів, що забезпечують міждисциплінарність, мобільність та сталий розвиток інституцій [1]. Для України такий досвід є цінним орієнтиром у контексті трансформації системи вищої освіти та впровадження нової Стратегії розвитку ВО України 2021–2031 [4].

Метою дослідження є аналіз європейських підходів до менеджменту інновацій у вищій освіті та розроблення рекомендацій щодо інтеграції українських практик у європейський інноваційний простір.

Основними завданнями є:

1. Охарактеризувати провідні європейські ініціативи у сфері інноваційного розвитку університетів.

2. Дослідити стан інноваційного менеджменту у закладах вищої освіти України.

3. Запропонувати практичні кроки для підвищення ефективності управління інноваціями на рівні кафедри менеджменту.

У дослідженні використано методи порівняльного аналізу, контент-аналіз звітів European University Association (EUA) (EUA, 2023) [2] та документів Erasmus+ National Office in Ukraine [3], а також системний підхід до вивчення взаємозв'язку між інституційними стратегіями та інноваційними процесами у ВНЗ.

Основними результатами є:

1. Європейський досвід. За даними EUA (2023), більшість європейських університетів мають формалізовані стратегії інноваційного розвитку, що включають цифровізацію, трансфер знань та створення офісів інновацій. Такі структури функціонують у межах принципів «трикутника знань» – освіта, дослідження, інновації [2].

2. Український контекст. У вітчизняних ЗВО інноваційна діяльність часто має фрагментарний характер і не завжди пов'язана з інституційними стратегіями розвитку [4]. Водночас спостерігається активізація міжнародної співпраці – участь у програмах Erasmus+, Horizon Europe та у партнерствах European Universities [3].

3. Інтеграційні можливості. Порівняльний аналіз свідчить, що українські університети демонструють високий потенціал у впровадженні інновацій у навчальний процес, але потребують більшої автономії, сталого фінансування та розвиненої інфраструктури підтримки інновацій [5].

Тож основними рекомендаціями можуть бути: перш за все, стратегічний рівень, тобто інтегрувати інноваційний менеджмент у стратегію розвитку кафедри; операційний рівень, а саме створити робочу групу з питань педагогічних інновацій, упроваджувати мікропроекти з цифрових технологій навчання; мережевий рівень – це розвивати партнерства з університетами ЄС у межах програм Erasmus+ та European Universities та культурний рівень: формувати

компетентності академічного підприємництва та інноваційного мислення у студентів-менеджерів.

Отже, інтеграція українських практик менеджменту інновацій у європейський освітній простір потребує системного підходу – поєднання стратегічного планування, розвитку організаційної культури інновацій і міжнародної кооперації. Європейські ініціативи та проєкти створюють умови для обміну досвідом, підвищення якості управління і формування нової моделі університету – відкритого, гнучкого й орієнтованого на інновації.

Література:

1. European Commission. (2023). European Universities Initiative: Transforming higher education in Europe. Brussels: EC Publications.

2. European University Association (EUA). (2023). Innovation and the University of the Future: EUA Innovation Report. Brussels: EUA.

3. Erasmus+ National Office in Ukraine (NEO). (2024). Annual Report 2023–2024. Київ.

4. Міністерство освіти і науки України. (2021). Стратегія розвитку вищої освіти України на 2021–2031 роки. Київ.

5. VoxUkraine. (2023). Реформи вищої освіти: євроінтеграційний вимір. <https://voxukraine.org>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-546-7-14>

ОСВІТА І НАУКА ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ РЕСУРС ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Гулевський М. О.

кандидат технічних наук,

викладач,

Приватний заклад «Інститут «Харківська школа архітектури»

м. Харків, Україна

Крупа Є. С.

кандидат технічних наук,

доцент,

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут»

м. Харків, Україна

Повномасштабне військове вторгнення поставило перед Україною безпрецедентні виклики, які торкнулися всіх сфер суспільного життя. В цих умовах відбувається докорінна переоцінка ролі освіти та науки, які